

Ladislav Kubíček

Boží vůle – duchovní pokrm

Plnění vůle Boží může být pro život dokonce tak nutné jako pokrm!

„Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte. Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo“ (Jan 4,32-34).

Pro lidi zvyklé myslet vědecky je to divná věta, nějaká nepochopitelná mystika. Nedivíme se proto, že tomu nerozumí dnešní kritikové, ale že tomu nerozuměli ani učedníci Kristovi a „mnozí odešli a už s ním nechodili“. Co je zajímavé - Kristus je nevolá zpět a nepodává jim žádné vysvětlení. Záhada!

Ovšem tento obraz vůle Boží a pokrmu není ojedinělý:

Žalm 69,10: neboť mě stravuje horlivost pro tvůj dům - cituje i Jan 15,17.

Jer 15,16: Když se nalezla tvá slova, byla mi pokrmem.

Ez 3,1-4: Synu člověka, cokoli se ti dostane, jez; sněz tuto knihu a jdi a mluv... Synu člověka, nasyť své břicho a naplň své útroby touto knihou... Snědl jsem ji a zesládla mi v ústech jako med.

Žasnu, jak naši předkové, kteří sice neznali elektřinu, věděli, že není možno být jen posluchačem a nebyť rozhodnut slyšené uvádět ve skutek. Moc hezky to vyjádřili - zřejmě i v jiných řečech, zvláště biblických - když tvrdili, že je nutno slyšené Slovo strávit celou bytostí. Aby jako tělesný pokrm přešlo v našich útrobach všelijakými fyzikálními a chemickými přeměnami do krve. Pak se také nedivíme, že Kristus používá tohoto obrazu i v dalších větách.

Francouzský neurofyziolog Paul Chauchard tvrdí, že v mozku leží centrum pro duchovní život těsně vedle centra pro jídlo, stravu. Možná si vzpomínáme na úsměvný obrázek ve staré Bibli, kde - podle Ezechiela - se učedník s vykulenými očima snaží sníst svitek Písma. Rozuměli tomu tehdejší čtenáři Písma? Co když byli i dál než my?!

Takže žádná polovičitost, nedůslednost - že ano.

„Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí,... co vidíte vy“ (Mt 13,16). A naopak: „Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápou a neobráti se, a já je neuzdravím“ (Mt 13,15).

I Saint Exupéry píše, že správné vidíme jen srdcem! - proto se lečme ne u očaře, ale u kardiologa!

Filmový režisér Chaun po setkání s dalajlámou prohlásil, že v buddhismu našel dokonalou technologii duchovního života. Ale že přes buddhismus se dostal ke křesťanské energii. I

dosavadní řádky by mohly vyznívat jako nějaký návod k technologii duchovního života. Křesťanství je však něco víc! Vzpomeňme znovu na Jana Zrzavého. Jestliže jsme se nevyvinuli, ale byli stvořeni Někým, kdo nás draze pozvedl do důstojnosti dětí Božích Ježíšem Kristem, má Stvořitel o náš život, o jeho kvalitu, jeho dokonalost, jeho štěstí, jeho krásu - sám eminentní zájem. Proto nás on sám vede, tříbí, školí - abychom odpovídali jeho představě a přitom i své spokojenosti. Nechce se spokojit jen s nějakou průměrností. Stejně jako trenér sportovců chce ze svých žáků vychovat třeba i olympijské vítěze. Nebo jako režisér chce ze svých herců, kteří se mu ovšem dali dobrovolně k dispozici, udělat prvotřídní herce, zpěváky, hráče - sólisty v orchestru. A takové školení, taková výchova je náročná, někdy i bolestivá. Když Bůh sám je Umělec, chce mít i z nás umělce, tvůrce - nejenom nějaké kýčové interprety, kteří si chtějí stavět bábovky na svém písku a Pána Boha prosí, aby jim s těmi bábovkami pomohl. Tušíme, jaká je to urážka našeho Otce, Stvořitele, Spasitele, který chce být nejen naším přítelem, bratrem, ale také spolutvůrcem hodnot, krásy a spásy, tedy života - nikoli jen pozemského živoření - do hranice, které říkáme smrt. A my žadoníme, aby nás tady ještě nechal, protože kdoví jestli po smrti nějaký život je.

Co se týče toho, slyšet vůli Boží - Kristus pro to nechce žádné cvičení v koncentraci nebo fakírských výkonech. Je-li Bůh naším milujícím Otcem, který se o nás stará víc než matka o své nemluvnětko, chce-li Kristus, abychom byli jeho bratry a sestrami, když konáme vůli nebeského Otce (srov. Mt 12,50), nebo chce-li být dokonce ženichem své nevěsty - ve vztahu ke každému z nás -, nechal by nás pak v nevědomosti, co po nás Otec nebeský chce?! (Velepíseň, Izajáš, Zjevení).

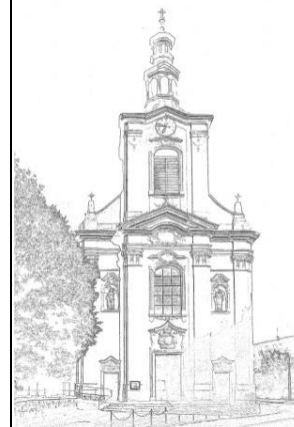
Pro to, aby člověk zaslechl hlas Boží, je asi podmínkou klid, ticho - což je v dnešní neklidné, hlučící době značný problém. Nemáme chvilku ticha. Všude hlučí ulice, rádio, tranzistor, mobil - žvaní novináři, politikové... a Bůh se nevnučuje. Prorok Eliáš to zažil, když se uchýlil do ústraní. V hluku bouře a větru hlas Hospodinův nebyl, ale uslyšel ho v jemném, tichém vánku (srov. 1 Král 19,12). Proto je právě dnes tak důležitá modlitba, třeba jen chvilkové ztišení - a nevymlouvejme se moderním sloganem, že i naše práce je modlitbou. I ve mši svaté má být ztišení.

Kardinál Špidlík se ptá, jestli můžeme v takové intuici slyšet vůli Boží. Odvolává se na východní autory, kteří tvrdí, že můžeme - pod jednou podmínkou: pokud máme čisté srdce (Duše poutníka, 92).

(z knihy L. Kubíček: *Vůle Boží - zbožná fráze?*)

Václav č. 22 (2020)

31. 5. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

*slavnost Seslání Ducha
Svatého*

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci ---

DD Milešov Zatím ještě
Pá v 9:30 nejsou.

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.

- Dnes v neděli 31.5.20 slavnost seslání Ducha sv.
- Mše sv. v Lukavci v neděli 7. 6. 20 v 8h nebude!
- 7. 6. 20 14:00 Pouť v Sulejovicích - Slavnost Nejsvětější Trojice

Richard Rohr

Letnice

Po Nanebevstoupení cítí apoštolové v Lukášově evangeliu absenci Ježíšovy přítomnosti a moci. Uchylují se do horní místnosti, kde již dříve poznali jeho lásku; snad se jim zdálo, že jsou mu tam blíž, že je tam skutečnější.

V jejich středu je Marie. Modlí se. Jsou vystrašení a dveře jsou zavřeny. Nejsou si v té chvíli jisti, zda nebyli oklamáni. Snad jsme si to tak moc přáli, že jsme si to sami vytvořili, museli si myslet. Snad jsme to udělali sami. A jsi si, Petře, vůbec jist, že jsi Ježíše na cestě opravdu viděl? Těm ženským se nedá věřit; snadno propadají emocím. Odkud víme, že se s Ježíšem opravdu setkaly?

Možná že právě tehdy jim Maria sdělovala svou zkušenost s Ježíšem. Znovu a znovu ve svém srdci rozvažovala, čím že byl, co měl jeho život znamenat. Není pochyb, že spolu celých těch čtyřicet dní rozmlouvali znovu a znovu. Nicméně bylo to neuspořádané a zmatené. Ještě tu nelze hovořit o přesvědčení a síle.

Ale oni se společně modlí a sdílejí se ve společenství. Jsou shromáždění ve víře a očekávají Pána. Naslouchají Pánu, trpí s Pánem a přítomně vědí, že nikdo, kdo vložil svou důvěru v Boha, neučinil tak nadarmo. A nebudou zklamáni. Moc přichází. Aniž by o to jakkoli usilovali, stanou se z nich lidé víry, přesvědčení, stanou se těmi, kdo mohou říct: „Ježíš je Pán!“ Zde je ta dělicí čára, den Letnic. Konečně jsou očistěni. Jsou svobodní, aby mohli věřit v moc Páně. Obdrží dar Ducha. Bůh se nezměnil; oni ano – skrze dar Ducha.

Duch je vždy nezaslouženým darem. Duch je vždy první při díle. Boha zakoušíme v intimnosti a vřelosti a ohni – jako moc lásky. Je překvapující, nepolapitelný a svobodný.

Duch vane, kam chce, jako vítr: přichází z neznáma a do neznáma i odchází.

(meditace pro slavnost Seslání Ducha Svatého)

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci – Vyprávění při pátém setkání

Šel jsem pět dní, těšil jsem se vzpomínkami na příběhy, které jsem slyšel od zbožného kupce z Bělé Cerkve, a už jsem se blížil ke Kyjevu, když jsem začal pociťovat jakousi tíhu, zemdlenost a chmurné myšlenky. Modlitba mi šla s námahou, přepadla mě lenost. A tak, abych si odpočinul, zašel jsem do hustě zarostlého lesíka, který jsem uviděl u cesty, abych si zde stranou sedl a přečetl Dobrotoljubije pro posílení zesláblé duše a utišení mé malomyslnosti. Našel jsem tiché

místečko a začal jsem číst ctihodného Kasiána Římského ve 4. části Dobrotoljubija o osmi myšlenkách. Četl jsem s útechou asi půl hodiny. Najednou jsem uviděl člověka, padesát sáhů ode mě, jak klečí bez hnutí. Zaradoval jsem se nad tím, pomyslel jsem si, že se jistě modlí k Bohu, a znovu jsem začal číst. Četl jsem hodinu nebo i více, opět jsem pohlédl na toho člověka, klečel zcela bez hnutí. Přišlo mi to velmi dojemné a myslel jsem si: hle, jak zbožní jsou sluhové Boží. Když jsem tak uvažoval, najednou ten člověk upadl na zem a zůstal ležet. Podivil jsem se nad tím, a protože jsem mu neviděl do tváře, neboť byl ke mně zády, přepadla mě zvědavost jít se podívat, co je to za člověka. Přiblížil jsem se a zastihl jsem ho v lehkém spánku. Byl to vesnický chlapík, pětadvacetiletý, upřímného výrazu a hezký, ale bledý, v selském kabátě, opásaný lýkovým provazem. Nic víc u sebe neměl - ani tlumok, ani hůl. Když zaslechl šramot, jak jsem přicházel, probudil se a vstal. Zeptal jsem se ho, kdo je. Řekl mi, že je státní sedlák ze Smolenské gubernie a že jde z Kyjeva.

Kampak teď cestuješ?, zeptal jsem se. - Sám ani nevím, odpověděl, kam mě Bůh zavede.

Jsi dlouho pryč ze statku? - Ano, už pět let.

Kde jsi pobýval po tu dobu? - Chodil jsem po různých svatých místech, po klášterech a po kostelích, doma mě nic nedrželo. Jsem úplný sirotek, nemám žádné příbuzné, a k tomu jsem chromý. A tak se toulám po tom Božím světě!

Je vidět, že tě nějaký zbožný člověk naučil chodit světem ne jen tak, ale po svatých místech, řekl jsem mu.

Víš, odpověděl, od dětství, protože jsem byl sirotek, jsem byl pasákem v naší vesnici a do deseti let se mi vedlo dobře. Jednou když jsem přihnál stádo domů, jsem si nevšiml, že chybí nejlepší starostova ovce. A náš starosta byl zlý a nelidský mužik, lak přišel večer domů a uviděl, že jeho ovce chybí, přiběhl ke mně, začal mi nadávat a přikázal mi, abych šel a jeho ovci nalezl. Vyhrožoval mi: Ubiju tě k smrti, ruce i nohy ti přelámu. Věděl jsem, že je tak zlý, a šel jsem hledat ovci na ta místa, kde jsem přes den pásal stádo. Hledal jsem, hledal přes půlnoc, ale nebylo po ní vidu ani slechu. Noc byla temná, byl už skoro podzim. Zašel jsem až do hloubi lesa, a lesy v naší gubernii jsou neprostopupné. Najednou se přihnala bouře, všechny stromy se trásly! V dálce zavylí vlci a já jsem dostal takový strach, až se mi vlasy zježily na hlavě. Bylo to stále hrůznější. Padl jsem na kolena a řekl jsem: Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou, len jsem to řekl, ulevilo se mi, jako bych neměl žádné trápení, bojácnost opadla a u srdce mi bylo tak dobře, jako bych vzlétl do nebes. Zaradoval jsem se nad tím a bez přestání jsem říkal tu modlitbu. Už si nevzpomínám, jak dlouho trvala bouře a jak uběhla noc, jen

se dívám, že už nastal bílý den a já klečím na jednom místě. Klidně jsem vstal, bylo mi jasné, že ovci nenajdu, tak jsem šel domů. U srdce mi bylo tak dobře a chtělo se mi odříkávat modlitbu. Jakmile jsem přišel do vesnice, starosta, když viděl, že jsem ovci nepřivedl, mě zbil do polomrtvá. 1 nohu mi tehdy vymkl. Po tom výprasku jsem ležel šest týdnů téměř nehybný, jen vím, že jsem se modlil, a to mě utěšovalo. Když jsem se trochu uzdravil, začal jsem chodit po světě. A protože toulat se stále mezi lidmi mi přišlo teskné, všude bylo plno hříchů, začal jsem putovat po svatých místech, a po lesích. Atak už chodím pět let.

Když jsem to slyšel, radoval jsem se v duchu, že mi Pán dopřál poznat takového pozeňnaného člověka, a zeptal jsem se ho: 1 nyní se často věnuješ té modlitbě?

Ano, nemohu bez ní být, odpověděl. Jen si vzpomenu, jak mi bylo v lese dobře, doslova jako by mě někdo srazil na kolena a začnu se modlit. Nevím, jestli je má modlitba Bohu milá. Neboť když se pomodlím, pociťuji někdy velkou radost, lehkost a uklidnění, sám nevím proč, a jindy tíži, stesk a malomyslnost Ale i tak se chci modlit až do smrti.

Nezneklidňuj se, milý bratře, vše je Bohu milé a vše vede ke spáse. Ať už je následkem modlitby lehkost nebo tíha, vše je dobré, říkají svatí Otcové. Žádná modlitba, ani dobrá, ani špatná, se před Bohem neztratí. Lehkost, teplo a sladkost ukazují, že Bůh za takovou činnost odměňuje a utěšuje. A tíže, chmury, únava znamenají, že Bůh očisťuje a posiluje duši, a tím užitečným trápením ji vede ke spáse, připravuje ji s pokorou k zakoušení budoucí blaženosti. Na důkaz toho ti přečtu slova sv. Jana Klimaka.

Vyhledal jsem ten článek a přečetl. On jej pozorně a s potěšením vyslechl a velmi mi za to děkoval. A tak jsme se rozloučili. On šel do hloubi lesa, já jsem vyšel na cestu a pokračoval jsem dále. A děkoval jsem Bohu, který mně, hříšnému, dal milost získat takové poučení.

Druhý den jsem, s pomocí Boží, přišel do Kyjeva. Mým prvním a hlavním přáním bylo postit se, vyzpovídat se a přijmout na tomto pozeňnaném místě svátostného Krista. Proto jsem se ubytoval nedaleko služebníků Božích, aby se mi lépe chodilo do chrámu Božího. Přijal mě do své chatrče dobrý starý kozák. Žil sám, a tak jsem měl u něho klid a ticho. Během týdne, kdy jsem se připravoval ke zpovědi, mě napadlo, abych se vyzpovídal co nejpodrobněji. Začal jsem si vzpomínat na všechny svoje hříchy od mládí co nejdůkladněji, abych na nic nezapomněl. ...

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)